

RICHARD OSMAN

UNA FORTUNA MORTAL



**Un codi indesxifrabl. Un tresor ocult.
Quatre jubilats amb molt poca paciència.**



Columna

RICHARD OSMAN

UNA FORTUNA MORTAL

Una novel·la del
Club del Crim dels Dijous

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE IMPOSSIBLE FORTUNE*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2025
© SIX SEVEN ENTERTAINMENT LTD, 2025,
RICHARD OSMAN
TOTS ELS DRETS RESERVATS
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2025
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3431-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 14.873-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat



La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Joyce

Ara feia força temps que no escrivia, en soc conscient, i em sap molt de greu.

Et deus preguntar on m'havia ficat, oi? Potser aquesta dona ha fugit a les Bahames amb un ensinistrador de gossos policia? De fet, això és el que vaig somiar una nit d'aquestes. Llavors em vaig despertar perquè l'Alan estava lladrant a un esquirol que havia vist per la finestra.

En fi, és que he estat tan atrafegada amb el casament que no he tingut ni temps per pensar. Ha sigut una voràgine.

Entre les flors, el pastís, que, per cert, com pot ser que un pastís sigui tan car? Si només porta ous, sucre i una mica de farina, oi? Ja sé que està decorat, però tot i així... Després, triar el vestit, que va ser bastant divertit, entre tots semblàvem els Bucks Fizz. Fins i tot vaig anar a un saló de manicura, que ja n'havia vist abans, esclar, però sempre m'havia fet vergonya entrar-hi. Van ser molt amables, i encara potser hi tornaré, si algú altre es casa.

Demà és el gran dia. Un casament en dijous? Ja ho sé. Què ens passa amb els dijous?

No cada dia es casa la teva única filla, oi? Hi ha gent de per aquí a qui ja se li casen els nets, però ui, la Joanna, ella s'ho ha agafat amb

calma, i crec que probablement ha fet ben fet. Malgrat que al llarg d'aquests anys hagi dit el contrari. I pensar que l'any passat en aquesta època encara sortia amb el president del club de futbol...

Abans d'en Paul.

La Joanna i en Paul es van conèixer online. La gent —bé, en Ron— sovint em diu que hauria d'entrar en alguna pàgina de cites online, però em fa por que llavors tots busquin les dades de la meva targeta de crèdit. L'Ibrahim em va aconsellar que no digués mai el nom de l'Alan al parc perquè la gent pot fer servir la informació per robar-me alguna contrasenya. Jo li vaig dir que no faig pas servir el nom de l'Alan en cap de les meves contrasenyes, però ell hi va insistir. Per tant, quan algú em pregunta el nom de l'Alan, li dic que es diu Joyce. I si després em pregunta el meu, m'acomiedo educadament.

He parlat de les flors, el pastís, el vestit i tota la pesca, però no he dit que la Joanna i jo ens hem barallat per tot això i per moltes altres coses. Per exemple, al casament no hi haurà himnes, només els Backstreet Boys. Va arribar un punt en què vaig haver de dir «Escolta, si no vols que t'ajudi, m'ho dius i ja està», i la Joanna va contestar «No vull que m'ajudis, mare», i llavors em vaig posar a plorar, i la Joanna també es va posar a plorar, i em va dir que esclar que volia que l'ajudés, i jo li vaig dir que ja ho sé que interfereixo massa, i el pobre Ibrahim va arribar quan estàvem al mig d'aquesta escena i va tornar a sortir discretament de l'habitació. Tal com ja he dit altres vegades, l'Ibrahim no és cap ximplet, excepte quan es tracta de gos-sos i contrasenyes.

La Joanna i jo tenim idees molt diferents sobre els casaments, cosa que era d'esperar. Si tenim idees diferents sobre el gluten, és evident que tindrem idees diferents sobre la majoria d'aspectes. Hi ha la meua manera de fer les coses (perfeccionada durant tota una vida llarga i feliç), i llavors hi ha la manera de fer de la Joanna. Allò que en Ron anomena «estil londinenc».

La primera discussió la vam tenir uns quaranta-cinc minuts després que ella i en Paul m'anunciessin que es casaven. Jo estava emo-

cionadíssima. Aviam, feia molt poc que es coneixien, i es veuen tota mena d'històries a Netflix, oi?, però tot i així, estava emocionadíssima. En Paul és encantador, res a veure amb els homes amb qui la Joanna acostuma a sortir i que sembla que són, bàsicament, milionaris o nord-americans. Ara bé, que quedi clar que no tinc res en contra ni dels milionaris ni dels nord-americans, en absolut, fixa't en George Clooney, per exemple, però en la varietat hi ha el gust, i en Paul és professor d'universitat (a Middlesex, però mira, està prou bé). I ser professor és una professió per a tota la vida, cosa que no passa si ets president d'un club de futbol o un milionari.

Doncs això, la primera discussió.

Acabava de fer una abraçada a la Joanna i una altra a en Paul, i li vaig preguntar a la meua filla si seria un casament amb tots els ets i uts, i ella em va contestar que per descomptat que no, que volia una cerimònia discreta i íntima, i jo vaig dir, aviam, ara no recordo les paraules exactes, però més o menys vaig dir «Oh, quina llàstima, però no passa res», una cosa molt neutra, ja saps com soc, i ella va dir «Quina llàstima?». Ho va dir molt educadament, perquè hi havia en Paul allà al davant, però de seguida vaig veure que no se li havia posat bé el comentari, o sigui que vaig pensar deixa'm calmar una mica els ànims, i vaig dir «Ai, no em facis cas, només ho deia perquè, com que ets una núvia tan gran, és possible que coneguis molta gent a qui li agradaria venir», i ella va replicar, encara mantenint la calma, «Una núvia tan gran?». I llavors vaig pensar ara potser t'has passat, Joyce, i vaig dir «Aviam, no vull dir que siguis gran, només que la majoria de la gent, si es casa quan té la teva edat, és en segones núpcies, després d'un divorci», i de seguida em vaig adonar que aquest comentari tampoc hi havia ajudat gens. En aquell moment en Paul va dir alguna cosa, però cap de les dues l'escoltava perquè sabíem que érem en un punt molt delicat de la nostra discussió. La Joanna va somriure (però no amb els ulls, per això vaig saber que la cosa no anava bé) i va dir que preferia un casament íntim, i com que era el seu casament, això era el que farien. I no és que no la

comprengué, però ja saps com soc, jo ja m'imaginava una cerimònia amb dames d'honor, cambrers ben plantats, rams de flors i un gran ball. Una cosa semblant a *Els Bridgerton*, si has vist la sèrie. M'imaginava una gran colla d'amics feliços, tots eixugant-se les llàgrimes i elogiant el meu barret. M'imaginava l'Elizabeth, en Ron i l'Ibrahim amb mi. Bé, jo estava a primera fila, i ells seien darrere meu. I llavors s'inclinaven endavant i em deien que estava molt guapa. Tot això em rondava pel cap quan vaig dir: «Segur que tu saps més bé el que et convé. Sempre ho saps, oi?». En aquell moment la Joanna li va demanar a en Paul que ens anés a preparar una tassa de te.

Ara que ho veig escrit, m'adono que ho podria haver gestionat d'una altra manera.

La qüestió és que la Joanna se'm va acostar molt i em va dir que no pensava perdre els estreps, perquè en Paul no l'havia vist mai perdent els estreps i probablement era millor deixar passar uns setze o divuit mesos de matrimoni abans que ell la veiés enfurismada (no era el moment adequat, però la veritat és que em van venir ganes de dir-li que tenia tota la raó. La primera vegada que en Gerry em va veure realment empenyada, vivíem en un apartament de tres habitacions a Haywards Heath i jo estava embarassada, o sigui que ja era massa tard per repensar-s'ho). Després em va tornar a dir que volia un casament íntim, sense parafernàlia però amb molt d'amor, i jo vaig contestar, i soc conscient que potser hauria d'haver callat, que un casament a l'engròs no és cap parafernàlia, i que potser no tenia les idees prou clares, i en aquell moment en Paul va treure el cap per preguntar on era la llet, i totes dues vam contestar «A la nevera» sense deixar de mirar-nos.

He d'admetre que la meva filla tenia raó, la veritat. Però és que jo he estat emocionada pel seu casament des d'abans que ella naxés, i me l'he imaginat un munt de vegades, i per això vaig reaccionar d'aquella manera injusta. Ara me n'adono, però en aquell moment no. Quan en Gerry i jo ens vam casar, no ens podíem permetre un gran casament. Va ser un dia preciós, però una celebració molt

petita. Només hi havia els nostres pares, els veïns del número 17 (però no els del número 13, per culpa d'un incident amb una podadora), el padrí de noces d'en Gerry, que era un company de la feina, unes quantes amigues meves infermeres i dues cosines que no acceptaven mai un no per resposta. Després de la cerimònia vam menjar uns quants sandvitxos al pub (en una sala privada) i l'endemà vam anar tots dos a treballar.

O sigui que li vaig explicar tot això a la Joanna. Sabia que estava en desavantatge i que necessitava arguments, i vaig pensar que esmentant en Gerry potser guanyaria una mica de temps. Llavors la Joanna es va acostar i em va abraçar, i em va dir «No paro d'imaginar-me el pare acompanyant-me a l'altar», i fixa't, jo no m'ho vaig haver ni d'imaginar, perquè m'ho he imaginat tantes vegades que per a mi és una imatge real, i li vaig tornar l'abraçada i em vaig adonar que la vida no sempre pot ser com a *Els Bridgerton*.

Per això la Joanna es va posar a plorar, pensant en el seu pare, i jo també em vaig posar a plorar pensant en ell, i llavors va tornar en Paul amb dues tasses de te i va dir «Tampoc he trobat el sucre, però em feia por preguntar-ho», que és just el comentari que hauria fet en Gerry, i en aquell moment em vaig adonar que tant era si feien un casament gran o un casament íntim, l'únic que m'importava era la meua preciosa filla i aquell home encantador. Ara bé, íntim o no, la Joanna no em podria pas impedir que em comprés un barret nou.

Total, que en Paul ens va donar el te i un mocador de paper a cadascuna, li vaig dir a la Joanna que l'estimava, i ella em va dir que m'estimava, i en Paul va preguntar «Per a futures ocasions, on és el sucre?», i li vaig dir que era a l'armari de sobre el microones, i la Joanna em va demanar si tenia joies o cocaïna al microones, o potser una pistola, i vaig contestar que no. Ha sigut un any tranquil en aquest sentit.

Evidentment, l'Elizabeth, en Ron, l'Ibrahim i jo ens continuem reunint cada dijous, i ens fem visites als respectius apartaments cada dia (amb l'Elizabeth menys sovint, perquè encara necessita una mica

de temps), però hem aconseguit mantenir-nos un quant temps al marge de problemes greus.

Li vaig dir a la Joanna que l'Elizabeth, en Ron i l'Ibrahim se n'alegrarien molt per ella, i que entendrien que volien un casament íntim i que per tant no hi hauria invitacions per a ells, però la Joanna em va dir que per descomptat que hi estaven convidats, i jo vaig dir «Caram, però són molts, i un casament íntim és un casament íntim, i potser hi ha altres persones que s'haurien de convidar abans que ells», i llavors la Joanna va dir «Mare, quan dius que t'agradaria un "gran casament", de quanta gent estem parlant?», i vaig contestar «Bé, potser d'unes dues-centes persones, més o menys», i ella es va posar a riure. Em va dir que al casament de la seva amiga Jessica (Jacinta? Jemima?) al Marroc hi havia vuit-cents convidats.

Llavors li vaig preguntar a la Joanna quina era la seva idea d'un casament íntim, i em va dir: «D'unes dues-centes persones, mare».

O sigui que ja ho veus. La Joanna celebrarà el casament íntim que sempre ha volgut, i jo el gran casament que sempre he desitjat. A vegades val la pena ser diferent dels teus fills.

Llavors li vaig preguntar si en Bogdan i la Donna podrien venir, o fins i tot en Chris i la Patrice, i la Joanna em va dir que això ja era excedir-me i que si de cas podrien venir a la festa de la nit, que seria per a unes quatre-centes persones. Deunidó quin casament, Joanna, per ser íntim.

En fi, tinc la roba del casament planxada i ben posada a sobre el llit dels convidats. No paro d'anar-hi per mirar-la. El barret nou està guardat a la capsa. En Mark, de Robertsbridge Taxis, ha aconseguit un minibús per portar-nos a tots al lloc del casament demà. No és en una església, tal com jo sempre ho havia somiat, sinó en una preciosa casa de camp a Sussex, que de fet és molt més maca que qualsevol església, i m'ha ensenyat que no sempre has de confiar en els teus somnis. O que has de deixar que els altres també tinguin els seus.

Així doncs, la pròxima vegada que tinguis notícies meves, ja seré sogra. A més, el pare d'en Paul, l'Archie, és un vidu de vuitanta i pocs

anys, amb bigoti i cara de necessitar que algú el cuidi. He mirat el plànol de les taules, i he vist que estic asseguda al seu costat a la taula presidencial.

Perquè els problemes han escassejat per aquí, però l'amor també.

O sigui que brindem per demà, per l'amor i per l'absència de problemes.

L'Elizabeth comença a vibrar de nou. No podria dir exactament què és el que sent, però hi ha alguna cosa, i no és només el brandi. Està alerta, però no té ni idea de per què.

A la seva esquerra, en Ron alça una pinta de cervesa a la posta de sol de Sussex.

—He estat en molts casaments, sobretot meus, però aquest ha sigut el millor. Per la Joanna.

—Per la Joanna —diu l'Ibrahim, alçant el whisky. Durant la cerimònia ha plorat fins i tot més que la Joyce.

—I per en Paul —diu la Joyce—. No us oblideu d'en Paul.

—Deunido el discurs que ha fet el padrí del nuvi —comenta en Ron.

El padrí. L'Elizabeth hi ha pensat molt, en ell.

—Estava nerviós —diu la Joyce.

—És igual —replica en Ron—, el que no pots fer és vomitar, que no és el teu casament, nano.

—Ha captat tota l'atenció —afegeix l'Ibrahim.

Fins i tot abans de la desafortunada vomitada, hi havia

alguna cosa estranya en aquell home. Era això el que notava l'Elizabeth? Juraria que ell l'havia mirat en algun moment. Una mirada fugaç, però deliberada.

—Què en penses de tot plegat, Elizabeth? —pregunta l'Ibrahim.

L'Elizabeth ho rumia uns instants i esbossa un somriure. És un somriure sincer, ho sap, i també sap que algun dia serà més gran.

—Penso que ha sigut meravellós, es veien tots dos molt feliços. I la Joyce també sembla feliç.

—Esclar, si s'ha polit mitja ampolla de xampany —diu en Ron.

A la Joyce se li escapa un petit singlot. Els quatre amics contemplen la posta de sol en silenci, amb la terrassa empedrada de la gran casa per a ells sols. De dins els arriba el so de la música i rialles.

L'Elizabeth mira els seus amics i pensa en l'Stephen. La Joyce ho nota, perquè la Joyce s'adona de tot, i posa una mà al braç de la seva amiga.

—Gràcies per venir, Elizabeth —diu la Joyce—. Sé que encara és difícil.

—No diguis ximpleries —contesta l'Elizabeth, que està a punt de deixar anar un sermó sobre la confiança en un mateix. Però la Joyce té raó, encara se li fa difícil. Gairebé impossible, de fet. Beu un altre xarrup de brandi i abaixa la mirada—. No diguis ximpleries.

L'Elizabeth es gira quan la Joanna surt per la porta doble que dona a la terrassa.

—Caram, em preguntava on us havíeu ficat. Què feu? Xutar-vos?

En Ron s'aixeca i li fa una abraçada.

—Només volíem cinc minuts de pau. Com està el padrí?

—En Nick? —diu la Joanna—. Rehidratant-se.

Nick, exacte, aquest era el nom. Nick Silver.

—I les estovalles? —pregunta l'Ibrahim.

—Per llençar —contesta la Joanna—. Ens ho descomptaran del dipòsit. I ara, qui ve a ballar? Mare? Es veu que tothom vol ballar amb tu. Sembla que et troben encantadora.

—És que soc encantadora —diu la Joyce, i torna a fer un singlot—. És de mi que ho has heretat.

En Ron ajuda la Joyce a aixecar-se.

—Potser al pare d'en Paul li agradaria ballar amb la Joyce, oi?

—No m'interessa —contesta la Joyce.

—Escolta —intervé l'Ibrahim—, que li has tingut la mà a sobre el genoll durant tot l'àpat.

—Li estava donant la benvinguda a la família —repliqua la Joyce.

—No ho sabia, que es digués així... —afegeix en Ron, i s'acaba la pinta d'un sol glop.

—Ibrahim —diu la Joanna—, t'agradaria ballar amb mi?

—Serà tot un plaer —contesta l'Ibrahim, mentre es posa dret—. Què ballarem? Un foxtrot? Un quickstep?

—El que puguis amb «Like a Prayer», de Madonna —diu la Joanna.

L'Ibrahim assenteix.

—Doncs improvisarem.

Ara estan tots drets, i es comencen a dirigir cap a la porta. Però l'Elizabeth no es mou d'on és. La Joyce posa una mà a l'espatlla de la seva amiga.

—Vens?

—D'aquí a deu minuts —respon l'Elizabeth—. Entreu i divertiu-vos.

La Joyce li estreny l'espatlla. Que amable que ha sigut la Joyce amb ella d'ençà de la mort de l'Stephen. Res de sermons, ni rotllos, ni paraules buides. S'ha fet present quan ha intuït que la necessitava, i absent quan ha vist que a l'Elizabeth li feia falta temps. En Ron també li ha fet costat amb unes quantes abraçades, i l'Ibrahim, el gran psiquiatre, ha intentat burxar-la una mica per aquí i per allà, pensant que ella no se n'adonaria. Però la Joyce? L'Elizabeth sempre ha sabut que la Joyce posseeix una intel·ligència emocional que ella no té, però l'elegància amb què ha actuat durant aquest últim any ha sigut extraordinària. La colla desapareix per la porta i l'Elizabeth es queda sola una altra vegada.

Una altra vegada? L'Elizabeth sempre està sola, ara. Sempre sola, però mai sola, això és el dol.

El sol ha desaparegut rere els turons de South Downs. Sempre sola, però mai sola. L'Elizabeth nota que els sentits se li tornen a despertar. Però què és exactament?

Des d'una avinguda arbrada que hi ha sota la terrassa, a la seva esquerra, l'Elizabeth sent un soroll. Un home surt de darrere d'un gran roure i comença a caminar cap a ella.

O sigui que era això: hi havia algú amagat en la penombra. Era aquesta la sensació que se li estava despertant de nou. Quan comença a pujar els esglaons de pedra que condueixen a la terrassa, es fa ben clara la figura ara familiar d'en Nick Silver, el padrí del nuvi. Assenyala amb el cap la cadira del costat de l'Elizabeth.

—Li fa res si m'assec?

—Endavant —contesta l'Elizabeth. Sent crits d'alegria que venen de l'interior de la casa. Segur que és l'Ibrahim que està ballant. En Nick s'asseu.

—Vostè és l'Elizabeth —diu en Nick—. Bé, això ja ho sap.

—Em temo que sí —respon l'Elizabeth, i observa amb un cert alleujament que en Nick s'ha canviat la camisa—. Hi ha alguna qüestió que l'amoïni, senyor Silver?

En Nick assenteix. Alça la vista cap al cel i després torna a mirar l'Elizabeth.

—La qüestió és que algú ha intentat matar-me aquest matí.

—Caram —diu l'Elizabeth. Alguna cosa se li reactiva per dins. Al llarg d'aquest últim any, el seu cor ha bategat com una màquina, com una bomba mecànica que l'ha mantingut viva contra la seva voluntat, però ara sembla que es revifa—. N'està segur?

—Del tot segur —contesta en Nick—. A veure, això se sap, no?

—I en té proves? —pregunta l'Elizabeth—. Perquè la gent de la seva generació acostuma a ser molt dramàtica.

En Nick treu el mòbil.

—Sí, en tinc proves.

L'Elizabeth nota una familiar força de la gravetat que la comença a atraure. S'hauria de retirar, ara que encara pot?

—Hi ha algú que tingui una bona raó per voler-lo matar? —pregunta l'Elizabeth. No es retira. Per descomptat que no es retira. On coi s'hauria de retirar? Si no té enlloc on aferrar-se.

En Nick assenteix.

—Sí. Una molt bona raó, si he de ser sincer.

Un camí s'obre a la ment de l'Elizabeth: és un vell sender ple de males herbes, però aquí el té.

—I sap qui podria ser?

—Això queda entre vostè i jo, oi? —pregunta en Nick—. Puc confiar en vostè?

—Aquesta pregunta l'ha de respondre vostè, senyor Silver —diu l'Elizabeth—. No pas jo.

L'home està tremolant, tot i que fa un capvespre càlid.

—Podria dir-li uns quants noms, sí.

—Hi ha més d'una persona que el vol matar? —pregunta l'Elizabeth, alçant una cella—. Doncs tot i així trobo que sembla força inofensiu...

—Gràcies —contesta en Nick.

—Per què ve a explicar-m'ho a mi? —pregunta l'Elizabeth—. En comptes de recórrer als nostres bons amics de la policia?

—Bé... —comença en Nick—. És que no vull dir-ho a la policia, per diverses raons, i a més, en Paul m'ha parlat molt de vostè. De la seva reputació.

—Oh, segur que ha exagerat —diu l'Elizabeth. Una no pot oblidar mai que té una reputació.

—Només em preguntava... —continua en Nick, mirant-la amb una por que ella ha vist un munt de vegades al llarg dels anys: la por d'un home amb un peu a la vora de l'abisme—. He pensat que si l'hi explicava tot, potser vostè coneix algú que em pugui ajudar...

L'Elizabeth havia estat a punt de declinar la invitació a aquest casament, quedar-se a casa i llegir. Contemplar la butaca de l'Stephen. Castigar-se a si mateixa. Però al final va dir que sí. Alguna cosa li deia que era hora de començar de nou. Va pensar que potser era per la perspectiva de veure una parella d'enamorats, però no, és molt millor que això. És un padrí del nuvi amb una amenaça de mort.

Els problemes són com l'amor: quan arriba el mo-

ment, segur que et troben. I per això ara ella era al casament.

Coneix algú que pugui ajudar-lo? L'Elizabeth mira en Nick, assenteix i li agafa la mà.

—Sí que conec algú, senyor Silver.